

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

REMINISCENCE.

Fr. S. Procházka.

Kolikrát v přemýšlení duše se mi zastaví, a stín vidím kráčet kolem Ben Akibův mlhavý.

Posměšně se moudrost jeho kol mých usí ozývá, jako moucha neodbytná, dotěrná a bzučivá.

Všecko staré, nuže ano, moudře ty veliký, poesie konce vezme v jenu matematiky.

Až se všecky vyčerpají slov a forem představy, plastice i poesii, hřeb se vrazí do hlavy.

Více než pavuk hořký, kopie v tam osudí, a svět celý potom smáhem za týden se unudí.

Neměně v té mele hrozná tato pravda veliká: "Vřána nikdy nedovede nápodobit slavíka."

Příští neděli, dne 20. července oslavují sbory Omažské J. Č. D. zároveň se sborem So. Omažským dosažení 20,000 členek naší milé Jednoty Českých Dam. Velice významný to důkaz práce žen a jejich vytrvalosti, což jim slouží ku etí nejen mezi námi Čechy, ale před celým světem. A jesti přání nás všech, aby tato již tam mohutná Jednota se v krátkosti v počtu svém zdvojnásobila. Nechť jest práce tato korunovaná se zdarem úplným. Doufám, že nebude jediné ženy ani muže český cítil, aby si nechali ujíti této vzácné příležitosti býti svědky tohoto jubilea.

Prosperita jest zřejmá v posledních několika letech i mezi našimi krajinami, neboť lze z toho souditi, že používají i oni vhodně příležitosti ku cestování, jak po Americe, tak též i mnohý občas si dopřeje zajet navštívit naši starou vlast, kde stávala jeho kolébka, což jest nyní velmi snadné, při výhodách, s jakými lze nyní cestovati, neboť za pár dní jest člověk již na druhém břehu té ohromné louže.

Hříbe bylo před 50 roky, kde mnohý cestující strávil třeba několik neděl na vodě, a to při žízni a často i hladu a mnohý byl nemocen na smrt.

Ted každý cestuje ve všem pohodlí, všeho hojnost, co jen hrdlo ráčí, i koncertů a tance a jiných zábav hojnost, tak že se mnohemu ani z lodě dolů nečece a přál by si zůstati na ní ještě třeba několik dní. A což by si nedopřáli ti, kteří mohou, tohoto výletu! Zábava taková nejen že člověka osvěží, ale zároveň jest to velice výhodné a poučné, když se seznámí s jinou částí naší zeměkoule, nejen se svým okolím. Jest mnohem lépe investovati peníze takto, nežli je stále ukládati na bromađu, kterou pak často někdo jiný sebere a ten, co strádal a šetřil, má z toho jen mizernou a trpkou zkušenosť. Člověk často sám na sobě šetří, a někdy až příliš nerozumně, a přijde pak nějaká pohroma anebo smrt a učiní všemu konec. Protož jest třeba i zde rozumově jednat. Jestli dobře panuťovati na zadní kola, a by neostala vězeti, ale též třeba dle možnosti mazati je stále, aby byl vůz v stálém pohybu a hladce jezdil. Protož přejí ze srdce zábavy a odpočinku těm, kteří užívají ovoce své práce.

Zadarmo ani kuře nechrabe! — Tak též si myslí ti, kteří konají tu přátelskou šlechtnou práci. — Když jim hmotného užítka nepřinese, tot jim alespoň posílá jejich šlechtnou duši, a to prosí me, pro ně postati!

Člověčenstvo za posledních století učinilo pokrok veliký ve vědě, kultuře a vůbec ve všem, ale morálně mnoho nezískalo, neboť v tom ohledu se nestala velká naprava. A nebude jinak, dokud nebude mít žena těch samých výhod, co muž. Říká se, že žena jest nářní, slabší tvor, ale nářněť muž s tím slabým tvorem až příliš ušlechťeně zachází.

ší a to jest asi tím, že zde není žádného stromoví, tak že ten zlý vítr má větší volnost. Poloha zdejší krajiny jest krásná, cesty jsou pěkně rovné, zrovna pohodlné pro jízdu automobilů. Zet můj má též jednu těžkou káru (totiž automobil), tak si často vyjedeme na venek několik mil, abychom viděli, jak to všechno všude vyhlíží. Co se týče pozemků, těch jest zde ještě mnoho nevzdělaných. Kde však jest záseto obilí nebo kukuřice zasazená, ukazuje na krásnou úrodu, jestli na to nepřijde nějaká živelná pohroma. Jenom jest třeba, aby zde více přšelo, neb jest zde již dosti sucha, a jestli nepřijde brzy vydatný déšť, možná, že bude po radosti nad hojnou úrodou. Musím se též zmíniti o mém bývalém domově ve Verdigre, Neb.

(Drahá sestro! Věru, máme mnoho smutných vzpomínek z posledních několika roků, což bylo nám v náhradu za to, že naše mládí jsme prožili v šťastné spokojenosti v kruhu našich milých rodičů a sourozenců. Byl to věru šťastný domov náš, na kterém vždy ráda vzpomínám.)

20,000...

(K významné slavnosti Jednoty Českých Dam.)

Žen dvacet tisíc k jedné spěje metě, jim nad hlavami vlaje prapor sněhobílý. Cit údivu dnes jme Tě, když vidíš rad ten nekonečný, jak k své metě pili.

Ty ženy spěly dřív už pod tou vlajkou čistou než vzrostly řady k závratné jich výši. Jdou cestou jistou.

Ty neb tam výkřik padne — Která z žen ho slyší? Ku předu jdou a za svá zárná hesla v boj — proti každému, kdo pokrok popírá. Snad v boji lítém některá z nich klela ...

Leč idea jich nezmírá! Jdou majestátně vpřed a vpřed a vpřed! Ni násili jich nemůž' zadržet, ni posměch hlupců nezdrží jich na chvíli! Čas od času se z davu tupých lebek hana nese ...

"Vpřed!" Zní z rad nadsedyň žen povely! Tu a tam kámen v maso zadere se ... Necht! Však se rána zacelí! A zase vpřed se valí všechny vlnou.

Pod čelem ideou jim plane jasnou a v hrudi láskou k velké myšlence. Jen at jim klnou! Jdou ženy v lepší dni, budoucnost šťastnou ...

A dnes už pili žen dvacet tisíc k cili ... Nad nimi dosud prapor sněhobílý — — — Cit údivu tak nad všim jme Tě, když skoro půlstoletí, víš, že k stejné kráci metě!

Dnes ticho již. I lání stichlo, zmizel smích. Kdo uráželi, dneska klobouk smeknou. Žen pevný šik, v něm dvacet tisíc jich, pokroku harcovnic tu tvoří řadu pěknou!

Už nelají, ni nesmějí se muží. Jen obdiv zříte plát jim ze zraků: "Toť vdechnout do bodláčí růží, toť podobno je věru zázrakul!"

Ne, ne, to záznak není! Toť jen práce, nadsená práce České Ženy! Kde ta se sklóní k práci sladce, tam výsledek jest předem zajistěný. — —

Bylo to 1. ledna v roce 1909, když pan V. Ječmínek st. a můj syn Otto Laushman první otevřeli obchod železářský a s farmářským stroji ve Verdigre, Neb., který jim ku vši radosti jejich příčinnosti tak utěšeně zkvětal. Když však bylo již vše v pořádku, tak jak to v takovém obchodě zapotřebí, po uplynutí ne úplných dvou roků jejich obchodování zachvátila zhubná nemoc mého drahého syna a on byl nucen se obchodu vzdáti po vši své námaze a starosti. Byli povoláni tamní lékaři, ale nemoc se stále horšila, až musil být za doprovodu pana Vajty Ječmínka doveden do omažského Clarkson nemocnice. Až byl v ošetřování nejlepších lékařů a vše učiněno ku jeho úlevě, přece po velkém utrpení skončil dne 19. září 1911 ve věku 27 roků. Pozůstatky jeho převezeny byly do Iowa City, Ia., a uloženy vedle jeho otce a třech sourozenců na krásný Oakland hřbitov, kde již mnoho roků spíjí spánek věčný moji drazí rodiče. Odpovězte záehně, moji drazí, v pokoji! — Vážení krajané a krajanek ve Verdigre, Neb., a skoli! Přijměte všech ná srdečný můj pozdrav a věřte, že na Vás často vzpomínám, neboť se nám na našeho pokytu mezi Vámi velice líbilo a vždy jsem Vás každého ráda viděla, neboť mezi Čechy domov máj. Věřte, se upomínám na Vaši laskavost nám prokazanou, nikdy z mé paměti nevyumí, dokud živa budu.

Marie Burešová, So. Omaha. — Čtená redakce a čtenáři Ženské Hlídky! Děkuji za vzpomínku paní Spěváčkové z Ravenna, Neb., a vyhovuji přání paní Kubínové z Chelsea, Ia., abych psala do Ženské Hlídky Pokroku Západu. Obě paní se ptají, jakou mám zahrádku a jak mnoho mám kuřátek. Zahrádka by ještě usla. Květiny jsou v plném květu. Když mně ráno hoší odejdou do práce, první mým krokem jest prohlédnout si květiny a nalokat se jich vůně. Zelenina jest také pěkná. Po posledním dešti všechno pokrášlo, až by ještě více vláhy neškodilo. Rajská jablka začínají červenat. Okurek polovici zkazily mousky. Děkala jsem co mohla, ale nebylo to nic platno. Mnoho sazení bylo od mouch sežráno. Jiná zelenina je všechna dosti pěkná. Při tráhání revízu a angreštu jsem dost zkusila. Měla jsem celou ruču poplehanou. Trhala jsem ho sama, měla jsem ho hodně a byl velmi pěkný. Bylo by bývalo škoda nechat ho na kořech, neb byl velký jako vinné. Také už ni jsem měla dosti. Nebylo jich sice tolik, jako angreštu a ryvízu, ale přece jen dosti, abych si užívali zavaflika do sňasby. Jest už nějaká máma. — Kuřátka, a těch letos musím říci, že se mi líbí nevedou. Navíc, je-li to vlna, je to dosti nářně. Housat jsem měla deset a zůstala mi jen dvě. Těch druhých mám pět. Kuřátka se xy-

línou a jedno po druhém chepá. Nasadila jsem si na kachňátka a ze 16 vajec jsem měla dvě. Jedno mi pošlo, druhé se mi ztratilo. Moje deera od těch samých kačeců měla z 28 vajec 21 káčat a kdo měl také ta vejce od těch kačech, měl dosti malých kachňátek. Nedávám si sama sobě vlnu, jenom té 13, že se mně ne nevede. Snad příštím rokem budu mít vše vynahrazeno. A Vy, paní Kubínová, vždyť jste mně také připověděla tu pěknou vyšitou perinku. Nu, to už může býti všechno pohromadě. Potom se rozhodnu; tak si pospáte! A přijďte se na nás do South Omaha podívat. Ani nevíte, jak jest tu živo. Zábava na zábavu, aneb pienie, tak že se už začíná kapsa sesychat, když ta sobota přijde a páni hoší chtějí výplatu a v pondělí potom není na káru. Nu žádný nářek, jen když se ta třináctka předřídí, potom snad bude zase dobře. A co paní teta Vítušová z Omaha; mně se zdá, že Vaše heslo jest, slibit je moudra a splnit je škoda! Když jsem četla v Ženské Hlídkě, že jste byla v South Omaha, tu jsem si myslela, hle, paní teta psala, že zraje pro paní Kulikovou a zajede si k paní Burešové, ale na tu poslední zapomněla. A vidíte, já jsem Vám mohla také ta kachňátka připovědět, neb co se mně ta dvě vyhlá, darovat, jako paní Štiková, a to dneš je nemám já, ani Vy. Měla jsem dobrý úmysl, že Vás zavedu na ryvíz, jaký byste chtěla, červený nebo bílý a potom na angrešt. Ten stál za tráhání. Byl velký jako vinné. A i těch jsme mohly zkusit. Ze bík nemáme, ale já se dobře znám v lezení. Byla bych hned nahoře ve vlně a ještě dříve dole, neb jsem to již také okusila, jak se dolů letí. Měla jsem nansen na ta káčata, která se mi nevyhlá, kvocnu nahoře v bárně. Jedně slepici se to zalíbilo a začala tam nst vejce. Ale když to bylo již několik dní, tu jsem se rozlabil a honem za ní nahoře. Byla jsem tam hned, ale dole ještě dřív. Nevím, jak se to stalo, ale chytila jsem slepici a dolů a ní. A sama zrovna za ní. Snad měla magnet, že mne vzala sebou. Ale když jsem se vzpařatovila, dívám se po slepici a ta byla pryč. A já? Nu, měla jsem nějakou tu modřinu, ale slepice tam vícekrát nešla! Nu, a i těmi vlněmi by to bylo také dobře dopadlo. Ale ještě mám čáku, až uzraje vlna, že nebude musit ani lézt, ani se nepopínáme. Sedneme si na zemi a budeme trhat. Tak, paní teta, jen přijďte a vynahradíme si, co jsme promeškali. Zatím to reja k kuřátko, které nepošlo, tak mu pomůžeme se světa. S pozdravem na všechny!

Marie Šimpachová, Greenbush, Minn. — Čtená redakce! Dovoluji si sdělit, něco o zdejším počasí v několika řádech. Mezitím, co čítá tyto řádky, obloha jest zamračena a tak to vypadá, jakoby chtělo nebo ronit slizky! Nu, trochu deště by neškodilo. Koupili jsme si dvě stě akrů velikou farmu. Máme dvě míle do Greenbush. Přistěhovali jsme se sem desátého května. Tak jsme tu také ještě sil. Lnu máme sazeno 30 akrů. Na třiceti akrech jsme zasilili ovsa, ječmene a korny. Každého trochu. Už to všechno dost pěkně roste. My máme také osetu farmu sto kedeřat akrů, na které jsme dříve byli a nyní ji máme pronajatou. Jest letoš z ní budeme sklizeť jsem ráda, že jsem již zase ve světu.

Polévka se zeměaty. Uváž ne příliš do mēkka malá zeměátka, dloupej a rozkrájej je na listky, pak jich dej vrstvu na hluboký talíř, posyp je usmaženou uzeninou, na to dej opět vrstvu zeměátek, pak opět uzeninu, a tak pokračuj, až je všecko vyrovnáno; na vřeh musí přijít zeměátka. Nyní te polej několika lžicemi dobré tučné hovčí polévky, postav talíř na rošť do trouhy a nech to povrehu do slatava opéti. Několik uzavřených zeměátek dloupej a utroubej, dej je do prosečené hovčí polévky, přidej k tomu trochu drobně uvaženou zelenou petrželky a nech to chvíli vařit. Potom vlij polévku do misky a talíř s těmi uzavřenými zeměaty dej na

stůl zvlášť, aby si mohl každý dle libosti posloužiti. **Karbanátky ze svičkové pečeně.** Nakrájej naloženou svičkovou pečení na tenké řízky, naklepej je obráceným nožem, dej na rendlík kousek drobně rozkrájeného hovčího loje, drobně rozkrájenou cibulku, polož na to ty naklepané řízky, dej k tomu petržel, mrkev a čtvrt kapusty a nech to do hněda dušit; když pak jsou řízky měkké, nadej na to sběračkou hovčí polévky, sklenku vlna a nech to chvílenku povařit. Pak dej karbanátky na jiný kastrol, do šťavy dej trochu hnědé jíčky, nech to povařit a proceť to na karbanátky; jestli to husté, přilej trochu vlna, dej trochu drobně rozkrájené citronové kůry, trochu pepře a nech to ještě trochu povařit a dej na stůl. Nemli naložená svičková pečeně, mohou se karbanátky takto připravit se sekaného hovčího masa, jenom že se musí při sekaní trochu osolit a okořenit lžičným pepřem.

Telecí řízky s kyselou smetanou. Nakrájej pěkné řízky z telecího plecka, sklepej je hodně, každý řizek asi třikrát protáhni nakrájenou alaninou, posyp je trochu zázvorem, omáť je v másle, posyp trochu moukou a nech na rendlíku máslem vymazaném po obou stranách hezky do červena opéti; potom na ně nalij dobře, kyselé smetany a trochu hovčí polévky, nech je trochu povařit, dej trochu drobně rozkrájené citronové kůry a když se mají dát na talíři, zaceť je citronovou šťávou.

Cetlíčky z koření. Na půl libry mouky vem půl libry mletého cukru, trochu skořice štipce hřebíčku, a půl citronu nustruhanou kůru, zadělej to na noc se třemi žlutky a směšem se dvou bílků a ulož to do chladna; druhého dne pec z toho těsta buď samé cetlíčky nebo také jiné drobnůstky.

Malinová šťáva. Zralé maliny se v hrnku rozmáčkájí, talířem přikryjou a nechají se ve studeném místě dva dni stát; potom se vymačkají, proceť skrze sídké plátno a nechají se přikryté v kuchyni dva dni stát. Ta pěna, co z nich vykyše, se povrehu lžící sebere. Na to se čistý hrnek pováže řídkým plátnem, ta malinová šťáva se ještě jednou na plátno naleje a nechá se bez mačkání do hrnku protéci, aby byla docela čistá. Nyní se šťáva odmáří; na každý kvart šťavy dá se rozpustit dvě libry cukru a když jest rozpustěný, dá se šťáva do něho a mezi varem se ustavičně mícha, při čemž se pěna povrehu tak dlouho sbírá, až se přestane pění, naceť se odstaví; nesmí se ale dlouho vařit, aby neztratila barvu a chuť a musí zůstati docela řídká. Když šťáva docela vychladne, tu vleje se do láhve a usechví se do studeného místa. Lžice této šťavy, s vodou smíšené, poskytuje velmi ohebnější nápoj.

Višňová šťáva. Vezmi několik kvartů zralých pevných višně, stopky oškubej, višně i s peckami utluč v mrazácm hmoždíři, dej je do hrnku a nech je v něm 24 hodin stát, potom šťavu skrze čisté plátno proceť. Na kvart šťavy nech v čistém hrnku též tolik cukru s trochou vody vsávit, pěnu seber a když se cukr hodně povaří, přidej šťavu a nech jen jeden var ještě přes to přejít, naceť pěnu opět seber a šťavu usechvej v láhvi, neb ovocných sklenicích, dobře uzavřených.

Travné v octě nakládané. Čerstvé zralé travné zbaví se posek, dají do sklenic neb kamenných nádob a polejí takovým množstvím octa, až jsou jim náležitě pokryty. Po dvou dnech se octe seje, na kvart octa se dá třičtvrté libry cukru, trochu celé skořice, několik hřebíčků a vše společně asi čtvrt hodiny za stálého sbírání pěny vařit. Pak se sítím dá projíti a za tepla na travné naleje. Po třech dnech se šťáva seje, znovu vsávit hustěji a opět na ovoce vařit naceť. Pak teprve sklenice se uzavazují.

Česko-Americký Venek jest hospodářsko-oborným listem pro veskerou třídu obyvateľstva. Předplatné pouze \$1.00.

LUCKY TIGER — "Lucky Tiger", sebestoň podniková domácnost a předchůzce na Pokrok sob Venek za čtyřlák šlo.